

HAI BẠN THÂN MIỀN SAN JOSE

Ngồi một mình trong căn nhà trống vắng, thấy thương đời, thương người, chợt nhớ đến những bạn thân đã ra đi từ độ trước.

Hình ảnh và những kỷ niệm thân quý về họ đã để lại những dấu ấn in hằn trong tâm trí những người thân và bằng hữu còn ở lại, bây giờ.

Vài giờ tưởng nhớ về hai người bạn cũ Thi và Tấn.

LS NGUYỄN HỮU THI

Người tầm thước, đẹp trai. Giàng vẻ phong trần với mái tóc đen dài chải rẽ ngôi phù xuống tận mắt. Nụ cười tươi cùng ánh mắt có đuôi mỗi khi gặp bạn thân. Hóm hỉnh với những lời châm chọc dí dỏm, thông minh. Luôn luôn ăn mặc tươm tất, nếu không complet đủ bộ, thì cũng quần xam, chemise nhạt màu kèm thêm cravat thả lỏng nghệ sĩ. Đó là hình ảnh của bạn Nguyễn Hữu Thi, biệt danh “Thi râu” để phân biệt với LS Nguyễn Trung Thi, “Thi Huế”.

Văn phòng LS Thi tọa lạc trên lầu gần ngã tư Pasteur và Gia Long, cùng dãy với Nha Động Viên(tầng trệt), đối diện với bộ Kinh Tế.

Tôi quen anh khi vào tập sự tại luật sư đoàn Sài Gòn vào năm 1967. Ngày qua ngày, chúng tôi trở nên thân thiết lúc nào không hay. Khi rảnh rỗi, tôi hay ghé văn phòng thăm anh.

Khi tôi lập gia đình vào năm 1970, anh là một trong bốn phù rể, cộng thêm Nguyễn Hải (đã qua đời), Hoàng Đức Trí (hiện ở San Jose), Nguyễn Ngọc Giao (hiện ở Saigon).

Ngoài giờ ra tòa biện hộ cho thân chủ, anh hay ngồi một mình trong quán Givral (ngã tư đường Tự Do và Lê Lợi) với chai bia hay ly rượu trên bàn. Thỉnh thoảng lại có thêm một gói nhỏ tim gan, phá lấu. Nếu gặp bạn anh vốn vãng mời ngồi cùng bàn ngay.

Tính tình dễ mến, kín đáo. Nghe nói anh có một mối tình tha thiết với người đẹp mà sau này trở thành người bạn đời của anh.

Sau ngày kết hôn, anh trở nên lặng lẽ hơn, kém vui hơn. Bạn bè tìm hiểu lý do, nhưng anh không hề thổ lộ.

Khi gia đình tôi định cư tại San Diego vào năm 1978, anh là người bạn đầu tiên xuống thăm tôi. Anh lái xe từ San Jose chạy một lèo xuống San Diego bằng một chiếc xe Hoa Kỳ to lớn kèn càng. Ngủ lại một đêm, rồi sáng hôm sau lại lái về San Jose.

Năm 1979, tôi lái xe lên thăm thú tình hình trên San Jose. Tại đây anh tha thiết mời vợ chồng tôi về nhà ăn cơm. Anh tự tay đi mua vịt làm tiết canh, cháo và gói vịt đái chúng tôi. Dĩ nhiên là có bia, rượu. Nghe nói, anh thích uống Whishey, Hennessy nhiều hơn là uống nước. Hôm đó vắng mặt bà xã anh. Tôi hỏi, anh nói đã đi làm.

Về sau, chúng tôi thỉnh thoảng lại điện thoại cho nhau thăm hỏi bình thường. Một vài năm sau, anh và bà vợ đã đồng tình chia tay.

Từ đó, nghe nói lúc nào anh cũng cặp kè chai rượu bên mình. Có vẻ anh muốn uống để quên mình, quên đời và quên người.

Từ ngày qua Mỹ, anh làm đủ thứ nghề: chuyên viên điện tử, thông dịch, địa ốc...Nhưng hình như nghề nào cũng không thích hợp với anh. Anh làm giữa chừng, rồi bỏ ngang.

Anh không còn thấy hứng thú trong công việc làm ăn nữa.

Vào năm 2000, nghe tin anh đột ngột qua đời ở lứa tuổi chưa tới 60, để lại bao tiếc thương cho gia đình và bạn bè.

LS TRẦN ĐÌNH TẤN

Lúc nào cũng ồn ào với tiếng nói, tiếng cười sảng khoái. Anh đã để lại nhiều ấn tượng khó quên cho người đối diện.

Dáng dấp cao lớn, đẹp trai, ăn diện đúng một với những gam màu sồng đỏ, đen, trắng sọc. Đôi mắt thông minh mở to, hơi lộ, miệng cười tươi đến mang tai. Tính tình dễ mến, dí dỏm và hài hước, nên bạn bè đều thoải mái khi tiếp xúc với anh. Anh thích làm việc và dám làm những việc khó.

Năm 1963, anh đã xuất hiện tại trường Luật Sài Gòn. Trừ những lúc phải vào học trong giảng đường, nơi thường xuyên anh xuất hiện là đầu hành lang trường Luật, phía bên trái nhìn vào. Năm đó anh hay cặp kè với Quỳnh, Nguyễn Trọng Quỳnh (Quỳnh cao, bên Pháp đã qua đời). Cặp bài trùng đó lúc nào cũng sát nhau đi ăn, đi chơi, tán gái.

Sau ba năm học Luật, chúng tôi lại mừng rỡ gặp lại nhau trong phòng hội luật sư đoàn Saigon. Sáng sáng, trong khi chờ phiên xử, chúng tôi trao đổi tin tức thời sự trong ngày, kể cả những chuyện đùa vui.

Khoảng năm 1970-71, anh lập gia đình với chị Hoàng Thị Vân, một người đẹp của trường Trưng Vương lớp 60-67 và cũng là hoa khôi trường Luật Sài Gòn. Đám cưới hoành tráng được cử hành ở Sài Gòn.

Năm 1972-73, anh gặp tôi bàn chuyện mở văn phòng chung. Anh có việc do nhiều nguồn đưa tới, cần một văn phòng mới do một luật sư trẻ năng động điều khiển. Rất tiếc lúc đó tôi vừa sang văn phòng trên đường Pasteur, nên việc làm ăn không thành. Sau đó anh hợp tác với LS BUI TRẦN PHÚ, cùng khóa với tôi. Văn phòng mới của anh tọa lạc trên đường Nguyễn Trung Trực, ngay sau pháp đình Saigon, rất đắc địa.

Sau biến cố tháng 4, 1975, không thấy anh xuất hiện. Mọi người đều biết vợ chồng anh đã di tản thành công ra ngoại quốc.

Khoảng năm 1984, khi hội Luật gia miền Nam California vừa thành lập và có mở đại hội, đã thấy anh chị Tấn-Vân cùng các bạn San Jose, Nguyễn Hữu Thi, Hoàng Đức Trí ... vui vẻ xuống tham dự.

Từ đó, tối thiểu mỗi năm chúng tôi cũng có dịp gặp nhau 1-2 lần tại Little Saigon trong đại hội Trưng Vương và đại hội Luật khoa.

Vừa ham vui vừa quý bạn, nên anh chị đã không ngại đường xa, lái xe 6-7 tiếng đồng hồ chỉ để gặp bạn cũ hàn huyên tâm sự.

Anh chị Tấn là những người đầu tiên theo ngành địa ốc tại thung lũng hoa vàng. Thêm nữa, anh quyết chí theo đuổi ngành luật tại Hoa Kỳ. Năm nào anh cũng cùng vài cựu đồng nghiệp trên San Jose lều chõng đi thi California Bar. Nhưng vận may không đến với anh.

Điều an ủi cho anh là bà xã anh, chị Vân thấy chồng miệt mài kinh sử mãi mà chưa nắm được bằng vàng, chị sốt sắng thử thời vận đi thi một chuyến xem sao. Kết quả chị Vân đậu ngay trong kỳ đầu.

Một lần nữa, anh chị lại hăng hái khai trương văn phòng luật mới. Lần này không phải ở Việt Nam, mà ở ngay San Jose, California, Hoa Kỳ. Có một sự thay đổi nhỏ về nhân sự, chị Vân nay đã là chủ văn phòng.

Trong một lần thăm thú miền bắc Cali vào khoảng tháng sáu, 2002, trên chuyến về, tôi lái xe từ San Francisco đổ xuống San Jose. Lòng vòng mấy lần trong khu phố Việt Nam, chúng tôi nảy ý định ghé thăm vợ chồng Tấn-Vân, nhân tiện mời đi ăn chiều. Loay hoay tìm số điện thoại Tấn không có trong sổ, tôi gọi Đỗ Xuân Hiệp ở nam Cali để lấy số của

Tấn. Gọi một hai lần Hiệp không nhắc máy. Thế là chúng tôi bỏ ý định gặp mặt, lái xe một lèo về thẳng nhà ở nam California.

Chiều hôm sau, nghe Hiệp giọng hốt hoảng báo tin Tấn trên San Jose đã bỏ đời, bỏ người về chốn thiên thu.

Chúng tôi bàng hoàng không tin đó là chuyện thật. Vì mới hôm qua, tôi còn có ý định thăm Tấn. Giả dụ, nếu tôi với Tấn gặp nhau ngày hôm trước đó, chúng tôi đi ăn chơi bù khú, có thể sự việc sẽ diễn ra theo một chiều hướng khác. Có thể Tấn vượt qua được khúc quanh định mệnh đó hay không?

Cuộc chia ly nào cũng mang lại cho đời cho người những nỗi buồn, nhất là cuộc sinh ly tử biệt. Ranh giới vô hình giữa sống chết rất mong manh. Hôm qua còn nói cười, ngày nay nằm im lìm trong mộ huyết...

Sự mất mát to lớn nhất trong đời là mất đi người thân yêu nhất trong đời. Nỗi buồn đó như vết thương mưng mủ, to phồng ,tấy sâu. Nó có thể bùng vỡ bất cứ lúc nào, nơi nào bằng những giọt nước mắt tiếc thương.

Không một lời an ủi nào có thể làm vơi đi nỗi buồn này. Chỉ có thời gian may ra mới có thể hàn gắn vết thương này.

Những người đã đi khuất rồi, như Nguyễn Hữu Thi, Trần Đình Tấn... ,họ đã để lại những dấu ấn không phai nhòa trong ký ức người ở lại.

“Cánh hạc bay lên vút tận trời,

Trời đất từ nay xa cách mãi,

Nghìn năm thơ thẩn bóng trăng chơi!”

(Thơ Tản Đà)

Cầu mong vong linh người đã khuất nương theo những cánh hạc vàng yên bình bay về chốn thiên thu vạn kiếp.

Nguyễn Việt Đĩnh

Tùng Sơn Trang

09/15/2015

